

χάρισμα τῆς ἐμπνεύσεως εἶναι κατὰ τὴ γνώμη μας τὸ μέτρο, ποῦ θὰ δείχνῃ τὸ βαθμὸ τῆς προόδου μας εἰς τὰ οὐσιαστικώτατα ζητήματα ποῦ σήμερον μᾶς τονίζουν. Μόνον μὲ τὸ πνεῦμα προσηλωμένο σταθερὰ εἰς αὐτὸ τὸ ἀθάμνωτο φῶς θὰ δυνηθούμε καὶ τὰ φυσικὰ κάλλη τῆς λαλιᾶς μας νὰ ξετυλίξωμε καὶ νέα πλούτη νὰ τῆς προσθέσωμε, ἀρμονικὰ χύνοντάς τα μέσα ἑκείνῃ, ὅχι βέβαια κατὰ τὸν κατάψυχρο νόμο μιᾶς γραμματικῆς ποῦ γιὰ τὴ γλώσσα τῆς Τέχνης εἶναι ἀνύπαρκτη ἀκόμη, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀληθινὸ φῶς ποῦ αὐτὴ ἢ προσήλωσις ἡμπορεῖ νὰ χάριση ἑς τὸ πνεῦμα μας ὥστε ν' ἀνθέξωμε ἀνάμεσα ἑς τὰ σκοτάδια καὶ ἑς τὴ σύγχυσι ποῦ ἀπ' ὅλα τὰ μέρη μᾶς περικύκλωσε.

Γ. ΚΑΛΟΣΓΟΥΡΟΣ

ΣΤΗ ΖΑΚΥΘΟ

Μύριαις εὐχαῖς ἑς τὸν ἄπλαστον πατέρα
Κι ἀπ' ἄνθι μύριαις στέλνουμε εὐωδιαίς,
Μὰ θωροῦμε μὲ τρόπον τὸν αἰθέρα
Ν' ἀπαντᾷ μὲ βρονταῖς καὶ μ' ἀστραπαῖς.

Θωροῦμε νεκρωμένοι τὴν ἡμέρα
Καὶ περνοῦμε τρισκόταδαις νυχταῖς,
Ἡ θάλασσα μουγκρίζει μὲ φοβέρα
Κ' ἔχει φριχταῖς ἀγκάλαις ἀνοιχταῖς.

Τοῦτο τὸ χῶμα μ' ἄνθι στολισμένο
Ὡσὰν θεοῖδ' μουγκρίζει τρομερὰ
Καὶ σὰν λιοντάρι σειέται μανιωμένο.

Κ' ἐνῶ τρόπον καὶ θάνατο σκορπᾷ,
Κυττάζουμε μὲ πρόσωπο σβυμένο
Αὐτὴ τὴ φύσι πάντα νὰ γελᾷ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

Η ΖΩΗ ΕΝ ΕΠΑΡΧΙΑΙ

ΚΑΘΑΡΑ ΔΕΥΤΕΡΑ

Αἱ ἐπαρχιακαὶ οἰκίαι σήμερον, αἱ ποιητικαὶ ἐκεῖναι οἰκίαι τῆς παλαιᾶς οἰκοδομικῆς μὲ τὴν ιδιόρρυθμον στέγην, μὲ τοὺς τέσσαρας ὑψηλοὺς, γυμνοὺς καὶ ἀξέστοις τοίχους των, μὲ τὰς πελωρίας καπνοδόχους των, τὰ μικρά, τὰ στενά, ὡς εἶδος τουφεκίθρας παραθωράκων των, μὲ τὸν νεωτέρως κατασκευῆς ἐξώστην των, ἄρτι προσκολλημένον ἐκεῖ εἰς τὴν τυχοῦσαν θέσιν, καὶ αἰωρούμενον ὡς φωλεὰ ἀμπελοουργοῦ ἐπὶ ὑψηλοῦ δένδρου, καὶ φέροντα ἄφθονον ποικιλίαν ἀσπρορρούχων ἐκτεθειμένων εἰς τὸν ἥλιον, μὲ τὰς μακρὰς λόντζας των καταμέστους ἀπὸ παντοειδοῦς προελεύσεως πρασινοῦσας καὶ ἀνθισμένας γάστρας, καὶ μὲ τὰς ὠραίας αὐλάς των, καθαρὰς καὶ ἐκτεινούσας εἰς τὸν ἥλιον τὸ πυκνὸν λιθόστρωμά των, παρ' ὅλας τὰς ἀενάους περιδιαβάσεις ὁλοκλήρων ποιμνίων ὀρνίθων καὶ ὀρνι-

θίων, καὶ παρὰ τὴν συγχὴν διασκόρπισιν τῶν ἀχῶρων τοῦ παρὰ τινα στύλον τῆς ἀναδενδράδος προσδεδεμένου ἔνου, ἢ ἵππου, — αἱ ἐπαρχιακαὶ οἰκίαι σήμερον δὲν παρέχουν φιλόξενον στέγην εἰς τοὺς οἰκήτορας των πρὸς γλυκὺν μὲν μεταμεσημβρινὸν ὕπνον, ἂν ὁ ἥλιος τῆς ἡμέρας θωπεύει θαλπερῶς τὰ ὑαλώματα τῶν παραθύρων, πρὸς σρικτὴν δὲ γειτνίασιν τῆς ἀνθρακικῆς τῆς ἐστίης, ἂν ἡ χιών στρώνεται πυκνὴ εἰς τὰς στέγας καὶ εἰς τοὺς δρόμους. Γενικὴ ἀναστάσις βασιλεύει ἐκεῖ μέσα, λεπτομερὴς καθαριότης ἐκτελεῖται μὲ ἀκαταπόνητον ἐπιμέλειαν. Αἱ οἰκοκυραὶ ἀπὸ ὄρθρου βαθέος ἔχουν ἀνασκουρῶσθαι ἐπιδιοθεῖσαι εἰς τὴν ἑκτακτον ἐργασίαν. Καὶ παρὰ τὴν κατασκευὴν αἴφνης μιᾶς ἀπαραίτητου λαχανόπηκτος καὶ μεγάλης κουλούρας διὰ τοὺς μέλλοντας νὰ χαλάσουν τὰ κοῦλουμα ἢ καθαριότης γίνεται ἀκριβὴς. Τὰ ἐπιπλά σύμπαντα ἐξετέθησαν εἰς τοῦ ἀνέμου τὰς ριπὰς, τὰ ποδοπατηθέντα ὑπὸ τῆς πυκνῆς συρροῆς τῶν προσωπιδοφόρων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀπόκρεων χράμια καὶ κιλίμια ἀπὸ πρωίας ἐστάλησαν ἐπὶ τοῦ κάρρου στὸ ρέμμα ὑπὸ συνοδίαν διπλῶν ὑπηρετριῶν πρὸς πλῆσιν, τὰ δωμάτια ὁλόκληρα ἐξεκένωθησαν ἀφέντα γυμνά, τὸ ὕδωρ βρασμένον καὶ θερμὸν διαχύνεται εἰς τὰ πατώματα, τὸ σάρωθρον λαβὼν διαστάσεις τεραστίας παρασῆρει περιφερόμενον εἰς τὰς ὁροφὰς καὶ τοὺς τοίχους ἀράχνας καὶ σκόνην, τὰ πολυάρθρα πινάκια καὶ μαγειρικά σκεύη ἐμπεριέχοντα εἰσέτι λειψάνα τῆς νυκτερινῆς εὐωχίας ἐκ πλῆκούντων καὶ κρεάτων, ἐκκενοῦνται πρὸ πυκνοῦ ἀθροίσματος κυνῶν, οἵτινες κυριολεκτικῶς βρίσκουν τὴν τύχην των σήμερον, καὶ αἱ κηλίδες, καὶ ὁ κονιορτός, καὶ ἡ ἀκαθαρσία ἀφανίζονται ὑπὸ τῆς εὐλογημένης οἰκοκυρωσύνης, συνοδευούσης τὴν ἡμερησίαν τῆς ἐργασίας μὲ τὸ γνωστὸν δίστιχον

Βγᾶτε ψύλλοι καὶ κορέσι
νᾶμπουν οἱ νοικοκυραῖοι.

Τελείαν κατοχὴν τέλος ὑφίστανται αἱ οἰκίαι σήμερον ἀπὸ τοῦ γυναικείου φύλου. Τὸ πᾶν εἰς αὐτὰς δίδεται, τὸ πᾶν εἰς τὴν διάθεσιν καὶ τὴν ἀναστάτωσιν των εὐρίσκειται, ἀνδρικός ποὺς δὲν θὰ πατήσῃ τὸ ἔδαφος των καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, ἄλλως δὲ καὶ αἱ ἀνδρικαὶ διαθέσεις σήμερον τρέπονται πρὸς τὴν ἐξοχὴν καὶ πρὸς τὴν γενναίαν σπονδὴν τοῦ οἴνου. Εἰς ὅλην τὴν πόλιν ὀλίγα μαγαζεῖα, ὀλίγα καταστήματα, ἐκτὸς τῶν παντοπωλείων, εἶνε ἀνοιχτά, καὶ αὐτὰ ἀκόμη μετὰ τὸ γεῦμα κλείονται. Συρροὴ μεγάλη ἐπικρατεῖ ἰδίως τὴν πρωίαν εἰς τὴν ἀγοράν. Ἐκεῖ ἀγοράζονται σωρηδὸν τὰ νηστήσιμα τρόφιμα, ἐκεῖ παρουσιάζει τὴν προκλητικὴν ἐμφάνισιν τῆς ἡ ἀρχαμένη τέσσαρακοστῇ μὲ τοὺς πελωρίους λέβητας πρὸ τῶν θυρῶν τῶν παντοπωλείων, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀναπηδῶσι κολλάζοντα τὰ ἀπαραίτητα κακοβρασμένα κουκιά, μὲ τὴν κοκκινίζουσαν χροίαν τοῦ ταραμῆ, θεῖα χάριτι ἐμφανιζόμενον καὶ πάλιν ἐκ τοῦ βυθοῦ τῶν ὑπογείων, εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, μὲ τὰ κηρωμένα αὐγοτάραχα, μὲ τὸ λιπαρὸν χαβιάρι, μὲ τοὺς ὀρεκτικοὺς ἀστακοὺς, μὲ τὰς ζεστὰς φλαγούνας τῶν ἀρτοποιῶν, μὲ τὴν μακροτάτην παράταξιν τῶν χορμύων, τῶν σκορδῶν καὶ τῶν πράσων τῶν μηχανόβιων, μὲ τὴν ποικιλωτάτην ἐμφάνισιν τῶν θαλασσινῶν, διαχυνόντων ὁλόγυρα τὴν γλυκεῖαν ἀναθυμίασιν τῆς ἄλμης τῆς θαλάσσης. Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐκκινούσιν οἱ πυκνοὶ ὄμιλοι καλῶς ἐφωδιασμένοι, καὶ διασκορπίζονται εἰς τὴν ἐξοχὴν, εἰς τὰς ἀμπελοφυτεῖας, ὅπου ἀνάμεσα εἰς τὴν μακροτάτην γυμνὴν ἑκτασιν τοῦ κοκκινωμένου ἐγείρει καταστρόλιστον τὸν κορμὸν καὶ τοὺς κλάδους τῆς γηραιᾶς μυγδαλιάς, ποικιλλούσα τὴν γυμνότητα τῆς ἐξοχῆς μὲ τὴν λευκὴν, ἢ μὲ τὴν ρο-